

В якості складових мотиву злочинної поведінки неповнолітнього можуть виступати: потреби, інтереси, ціннісні орієнтації, статус, конфліктні ситуації та інші, перш за все, суб'єктивні обставини, які як правило, є наслідком безпосереднього впливу об'єктивних факторів. Причому, вся сукупність цих складових виступає фундаментом під час формування ціннісних орієнтацій особи неповнолітнього, які безсумнівно найбільшою мірою визначають особливості функціонування всього механізму майбутньої поведінки неповнолітнього.

Й до тепер поза увагою дослідників залишаються питання, пов'язані з поняттям, видами, формами та змістом негативного впливу ЗМІ на злочинну поведінку неповнолітніх, оскільки перш ніж говорити про запобігання негативному впливу ЗМІ на злочинну поведінку неповнолітніх спочатку потрібно визначитися з самим поняттям впливу, а вже потім вести мову про запровадження взаємопов'язаних і взаємозумовлених заходів протидії, які спрямовані на підвищення загального позитивного впливу ЗМІ на неповнолітніх. Таке становище, звичайно, не сприяє досягненню максимальної ефективності запобігання негативному впливу ЗМІ на злочинну поведінку неповнолітніх, прогнозування результатів правової політики держави у сфері протидії злочинності.

У розвинених зарубіжних країнах з середини минулого століття і до теперішнього часу на рівні держав було визнано небезпеку яку несе фактор негативного впливу ЗМІ на формування злочинної поведінки неповнолітніх. Практично у всіх аналізованих країнах постійно вживаються заходи з боку держави щодо обмеження негативного впливу на неповнолітніх шляхом застосування профілактичних, адміністративно-правових та кримінально-правових заходів впливу, які закріплені на законодавчому рівні.

Розвиненими країнами найбільш широко застосовуються заходи профілактичного впливу на порушення з боку ЗМІ. І така форма реагування пояснюється тим, що набагато простіше не допустити, або обмежити передачу неповнолітнім матеріалів, що негативно впливають на їх злочинну поведінку ніж потім шукати винних і застосовувати до них заходи кримінально- правового характеру. Крім того, в деяких випадках в разі значних порушень з боку ЗМІ до них застосовуються заходи адміністративно-правового впливу, що пояснюється спрощеною процедурою притягнення до відповідальності на відміну від заходів кримінально-правового характеру.

Кримінально-права характеристика умисного знищення або пошкодження майна

Гольдмілью А.В., студент юридичного факультету ННІЗН НАВС

Одним із завдань національного кримінального законодавства є правове забезпечення захисту власності від злочинних посягань, яка також окремо охороняється розділом VI «Злочини проти власності» Особливої частини КК України, зокрема, ст. 194 «Умисне знищення або пошкодження майна».

Сутність суспільної небезпечності умисного знищення або пошкодження майна (ст. 194 КК України) полягає в тому, що вона посягає на певні суспільні відносини у сфері забезпечення охорони прав і свобод людини та громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довілля та конституційного устрою України. Характер суспільної небезпечності злочину визначається групою соціальних цінностей, на які посягає злочин. Ступінь суспільної небезпечності злочину визначається сукупністю істотних ознак

діяння, що впливають не лише на його юридичну оцінку (кваліфікацію), а й дають можливість відрізнити один злочин певного виду від іншого злочину того самого виду. Суспільна небезпечність умисного знищення або пошкодження майна полягає в тому, що він посягає на суспільні відносини, а саме: власність, громадський порядок, екологічну безпеку, життя і здоров'я людини. Характером суспільної небезпечності умисного знищення або пошкодження майна є шкода, заподіяна суспільним відносинам власності з належності і використання матеріальних благ, а також життя і здоров'ю людини, громадському порядку, екологічній безпеці тощо. Ступенем суспільної небезпечності умисного знищення або пошкодження майна є: наслідки у вигляді заподіяння майнової шкоди у великих (або особливо великих) розмірах, або спричинило загибель людей чи інші тяжкі наслідки; загальнонебезпечний спосіб вчинення діяння (підпал, вибух чи інші загальнонебезпечні способи); умисна форма вини, щодо діяння; мотив (особистий, хуліганський, корисливий, расової, національної чи релігійної нетерпимості та ін.).

Об'єктивні ознаки умисного знищення або пошкодження майна включають об'єкт і об'єктивну сторону злочину, передбаченого ст.194 КК України.

Загальним об'єктом злочинів є вся сукупність суспільних відносин, що охороняються кримінальним законом. Родовим об'єктом умисного знищення або пошкодження майна є врегульовані законом суспільні відносини власності. Безпосереднім об'єктом умисного знищення або пошкодження майна є врегульовані законом суспільні відносини власності з приводу належності матеріальних благ (при знищенні майна) і використання матеріальних благ (при пошкодженні майна). Частина 2 ст.194 КК України передбачено низку кваліфікуючих ознак, у яких додатковим об'єктом можуть виступати життя і здоров'я особи, громадський порядок, довкілля, громадська безпека, а також інші об'єкти, що можуть впливати із знищення або пошкодження майна, вчиненого загальнонебезпечним способом.

Предметом умисного знищення або пошкодження майна може бути чуже майно, яке є власністю юридичних або фізичних осіб, і знищення або пошкодження якого заподіяло шкоду у великих розмірах. Не можуть бути предметом умисного знищення або пошкодження майна природні багатства в їх природному стані, які хоча і мають об'єктивну цінність, проте не створені повністю або частковою працею людини. Потерпілим від умисного знищення або пошкодження майна слід вважати фізичну або юридичну особу, майно якої було знищено або пошкоджено, а також особу, яка загинула або отримала інші тяжкі наслідки в результаті цих дій винного.

Ознаками об'єктивної сторони знищення чужого майна (ст. 194 КК України) є позбавлення майна повністю економічної, господарської цінності, що визначає його цільове призначення; повна неможливість відновлення його споживчих якостей і використання майна за своїм цільовим призначенням; виключення із цивільного обігу. Об'єктивними ознаками, що характеризують пошкодження чужого майна (ст. 194 КК України) є позбавлення майна частково його економічної, господарської цінності: тимчасова (до відновлення або виправлення); неможливість використання його за своїм цільовим призначенням.

Обов'язковими ознаками об'єктивної сторони злочину, передбаченого ст.194 КК України, є суспільно небезпечні наслідки та причиновий зв'язок. Причиновий зв'язок умисного знищення або пошкодження майна полягає у зв'язку між суспільно небезпечним діянням, що полягає у знищенні

чи пошкодженні чужого майна та суспільно небезпечними наслідками у вигляді шкоди у великих розмірах, що настали.

Суб'єкт умисного знищення або пошкодження майна є загальним (фізична особа, осудність, досягнення віку, з якого, відповідно до КК України, може наставати кримінальна відповідальність - з 16 років за ч. 1 ст. 194 КК України та з 14 років за ч. 2 ст. 194 КК України), але при цьому він не повинен бути власником (співвласником) знищеного або пошкодженого майна.

Суб'єктивна сторона умисного знищення або пошкодження майна характеризується прямим, непрямым умислом або з подвійною формою вини, (тобто умислом щодо діяння та необережністю щодо наслідків).

Мотив, мета та емоційний стан знищення чи пошкодження майна не є обов'язковими ознаками суб'єктивної сторони розглядуваного злочину (передбаченого ст. 194 КК України), проте вони мають значення для відмежування його від деяких інших злочинів, у тому числі суміжних, а також від них залежить правильна кваліфікація вчиненого злочину та призначення судом справедливого покарання засудженому.

Необхідно у ч. 2 ст. 194 КК України вирізняти такі кваліфікуючі ознаки: вчинення цих діянь шляхом підпалу; вчинення цих діянь шляхом вибуху; вчинення цих діянь іншим загальнонебезпечним способом; заподіяло майнову шкоду в особливо великих розмірах; спричинило загибель людей; спричинило інші тяжкі наслідки.

Особливості розуміння змісту диспозиції ст. 172 КК

України Горбач О.В., слухач ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Семенюк О.О.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування загальнообов'язкового державного соціального страхування та легалізації фондів оплати праці» від 28.12.2014 № 77-VIII редакцію ч. 1 ст. 172 КК України «Грубе порушення законодавства про працю» викладено в новій редакції: «1. Незаконне звільнення працівника з роботи з особистих мотивів чи у зв'язку з повідомленням ним про порушення вимог Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» іншою особою, а також інше грубе порушення законодавства про працю».

Відповідно до ст. 172 КК України звільнення працівника з роботи вважається незаконним, якщо воно здійснене без законних підстав або з порушенням встановленого порядку. При цьому, поряд з незаконним звільненням працівника з особистих мотивів, склад злочину передбаченого ст. 172 КК України утворює його звільнення у зв'язку з повідомленням ним про порушення вимог [Закону України](#) від 7 квітня 2011 р. № 3206-ГУ «Про засади запобігання і протидії корупції» іншою особою. Тобто, підставою незаконного звільнення працівника є повідомлення ним правоохоронні органи про вчинення іншими особами корупційних діянь або порушення ними визначених законодавством заходів, спрямованих на запобігання та протидію корупції.

Вказаними змінами до ст. 172 КК України законодавець поряд з кримінально-правовою охороною трудових прав забезпечив захистом суспільні відносини пов'язані з боротьбою з таким негативним суспільним явищем, як корупція. В даному випадку йдеться про те, що особа яка виявила та повідомила про факти корупційних діянь, вчинені іншими особами, фактично